

חדשי השנה], ונאמר ערבא לכך.

ואמרינן: מאי [מהו לשון] כיתוניתא — כיתא נאה, ראויה היא להושיב את בעליה בכת נאה.

ואמר רב חסדא: בר בי רב לא ליתבי אציפתא חדתא [לא ישב על מחצלת חדשה של גמי], דמכליא מאניה [שהיא מבלה את הבגדים] על ידי הלחלוחית שלה.

ואמר רב חסדא: בר בי רב לא לישדר מאניה לאושפיוה לחוריה ליה [לא ישלח בגדיו לבעלת האכסניא שלו לכבס לו], דלאו אורח ארעא [שאין זה דרך ארץ], כי דלמא חזי ביה מידי, ואתי למנניא [שמא תראה בו דבר קרי ויבוא להתגנות].

אמר להו רב חסדא לבנתיה: תיהוי צניעתן אפי גברייכו [תהיו צנועות בפני בעליכן].

לא תיכלון נהמא באפי גברייכו [לא תאכלו לחם בפני בעליכן], כי לפעמים תאכלו הרבה ותתגנו בעיניו.

לא תיכלון ירקא בליליא [אל תאכלו ירק בלילה] מפני שהוא עושה ריח רע בפה.

לא תיכלון תמרי בליליא, ולא תשתון שיכרא בליליא, כי דברים אלו מביאים לידי הפחה.

ולא תיפנון היכא דמפני גברייכו שלא תתגנו.

ואמר רב חסדא: האי מאן דאפשר ליה למיכל נהמא דשערי, ואכל דחיטי, מי שיכול לאכול לחם שעורים ואוכל לחם חיטים] — קעבר משום כל תשחית, כי הוא אוכל לחם יקר ללא צורך.

ואמר רב פפא: האי מאן דאפשר למישתי שיכרא ושתי חמרא [מי שיכול לשתות שכר ושותה יין] — עובר משום בר תשחית ממון.

ודחינן: ולא מילתא היא, כי כל תשחית דגופא עדיף כי היין בריא מהשכר⁽¹³⁶⁾.

ואמר רב חסדא: בר בי רב דלית ליה משחא [שמן] לסוך ידיו אחר הסעודה כדי להעביר את הזוהמה — נימשי במיא דחריצי [ירחץ ידיו במי בורות קטנים], שמפני שהם עומדים במקום אחד הם מעלים ירוקת והם שומניים.

ואמר רב חסדא: בר בי רב דזבין אומצא [בשר] לזבין אונקא [צואר] דאית ביה תלתא מיני בישרא [שיש בו שלשה מינים של טעם בשר], בשר שמן ובשר כחוש וגיד הצואר.

ואמר רב חסדא: בר בי רב דזבין כיתוניתא — לזבן מדנהר אבא [שם מקום] ששם הפשתן טוב וניהוורה כל תלתין יומין [ויכבסנה כל שלשים יום], דמפטיא ליה תריסר ירחי שתא [ויתקיים לו שתיים עשרה

דברי רב חסדא לגבי פת חיטים לא נדחו, ונראה שכך הבין המהרש"א בחידושי אגרות. ועיין רש"ש שדחה את דברי המהרש"א.

136. ניתן לפרש שדחיית הגמרא מתייחסת רק לדברי רב פפא, מאחר והיין טוב לגוף מהשכר, אבל עצם הדבר שיש באכילת מזון יקר משום "כל תשחית" לא נדחה, ולפי זה אפשר שגם